

РЕШЕНИЕ

№ 33976

гр. София, 17.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 19.09.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

ЧЛЕНОВЕ: Атанас Николов
Вената Кабурова

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Радослав Стоев, като разгледа дело номер **6496** по описа за **2025** година докладвано от съдия Вената Кабурова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно – процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба подадена от В. И. М. чрез адв. С. срещу решение № 1104/24.03.2025 г. по НАХД № 1806/2025 г. по описа на СРС, НО, 111 с-в, с което е потвърден електронен фиш (ЕФ) за налагане на глоба за нарушение, извършено на 06.02.2021 г., установено с автоматизирано техническо средство или система, Серия К № 4464801, издаден от СДВР, с който на касатора е наложено наказание „глоба“ в размер на 100 лева за извършено административно нарушение по чл. 21, ал. 1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на съдебния акт, като постановен в нарушение на материалния и процесуалния закон. Твърди се, че ЕФ не е бил връчен по надлежния ред на касатора.

Ответникът –СДВР в писмено становище чрез юрк. К. оспорва касационната жалба, а решението на СРС счита за правилно и законосъобразно.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

Административен съд София – град, XXVIII-ми касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на инстанционен контрол.

От фактическа страна е установено, че на 06.02.2021 г. в 13:08 ч. в [населено място], [улица] посока на движение от [улица] към [улица] лек автомобил Мазда с рег. [рег.номер на МПС] е преминал със скорост от 79 км./ч. при въведено ограничение на скоростта на движение от 50 км./ч., превишавайки максимално разрешената скорост с 29 км/ч. Нарушението било установено и заснето с автоматизирано техническо средство ATCC ARH CAM S1.

За да постанови решението си, районният съд е направил извод за законосъобразност на процесния ЕФ по съображения, че нарушението е установено от система за видеоконтрол, при която измерването, регистрирането и записът на нарушенията се извършва от пътна радарна система, която е технически годна, за което е налице и протокол от проверка № 60-СГ-ИСИС/28.09.2020 г. от Българския институт по метрология и удостоверение за одобрен тип средство за измерване № 17.09.5126.

Съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

Настоящият съдебен състав, при анализ на доказателствата по делото приема, че административнонаказателното производство следва да бъде прекратено поради изтичане на абсолютната давност за наказателно преследване, предвидена в закона с оглед приложение на нормата на чл. 11 ЗАНН, която препраща към НК по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита, доколкото в ЗАНН не е предвидено друго.

Във връзка с давността ЗАНН регламентира конкретна уредба в два случая: по отношение на изпълнение на наказанието по влязъл в сила административнонаказателен акт и в разпоредбите на чл. 34 ЗАНН що се отнася до административнонаказателното производство в частта, която се развива пред административнонаказващия орган, с оглед осигуряването на бързина и невисящност на производството, което в много голяма степен засяга правната сфера на лицата. В разпоредбата на чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН са предвидени сроковете, с изтичането на които не може вече да се образува административнонаказателно производство пред административнонаказващия орган. Що се отнася до съдебната фаза на административнонаказателното производство, спрямо нея, изрична уредба в ЗАНН не се съдържа, като по силата на препращащата норма на чл. 11 от ЗАНН се прилагат разпоредбите за давността и абсолютната такава по НК.

В глава IX от НК „Погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание”, чл. 79 предвижда, че наказателното преследване се изключва, когато е изтекла предвидената в закона давност. Съобразно разпоредбата на чл. 80 ал. 1 т. 5 от НК наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години за всички други наказания с изключение на тези дадени в предходните точки на същата алинея. В конкретния случай административно наказателно производство е образувано. Разпоредбата на чл. 81 ал. 3 от НК предвижда обаче абсолютна давност, с изтичането на която, макар да е било образувано производство, отговорността се погасява. В тази разпоредба е посочено, че независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член (чл. 80 ал. 1, а в настоящия случай т. 5 от този член от НК). В конкретния случай давността е била три години, а абсолютната давност (съобразно нормата на чл. 81 ал. 3 от НК) е четири години и половина от момента на извършване на нарушението по аналогия от чл. 80 ал. 3 от НК.

Настоящата касационна инстанция приема, че правилата за давността и абсолютната давност, предвидени в НК, следва да се прилагат и в административно наказателното производство и

поради това, че давността и абсолютната давност, като основание за изключване на отговорността, е предвидено за много по – тежки противообществени прояви, а именно: престъпленията и няма логика за по леки такива – административните нарушения – да бъде изключена. Ако се приеме, че за административни нарушения давност не тече, би се получило така, че лице извършило по – лека простъпка – административно нарушение – да бъде поставено в по – тежко положение от лице извършило престъпление.

В конкретния случай нарушението е извършено на 06.02.2021 г., поради което и абсолютната давност за наказателно преследване е изтекла на 06.08.2025 г. Съдът следи служебно за изтичане на давността, поради което оспореното решение следва да се отмени, като по същество се отмени и процесния ЕФ.

С оглед изхода на делото на касатора се дължат разноски, представляващи заплатено в брой адвокатско възнаграждение за всички инстанции. Направеното възражение за прекомерност на адвокатско възнаграждение се явява основателно с оглед фактическата и правна сложност на делото, поради което възнаграждението следва да бъде намалено до предвидения в закона минимум по смисъла на чл. 18 вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/09.07.2004 г., а именно в размер на по 400 /четиристотин/ лева и за двете инстанции, а СДВР следва да бъде осъдена да заплати сума в общ размер на 800 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, XXVIII-ми касационен състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ решение № 1104/24.03.2025 г. по НАХД № 1806/2025 г. по описа на СРС, НО, 111 с-в и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ електронен фиш Серия К № 4464801, издаден от СДВР, с който на В. И. М. на основание чл. 189, ал. 4 вр. чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП е наложено наказание „глоба“ в размер на 100 лева за извършено на 06.02.2021 г. административно нарушение по чл. 21, ал. 1 от Закона за движение по пътищата.

ПРЕКРАТЯВА административнонаказателното производство.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на В. И. М., сумата в размер на 800 /осемстотин/ лв., представляваща заплатено адвокатско възнаграждение за двете инстанции

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: